

Sygn. akt II Ca 135/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny – Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Łoboz

Sędziowie: SO Katarzyna Oleksiak

SO Jarosław Tyrpa (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi M. W.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 lutego 2007 roku w sprawie z powództwa J. S. przy interwencji ubocznej Gminy Miejskiej K. przeciwko M. W. i G. W. o eksmisję (sygn. akt II Ca 1809/06)

postanawia:

odrzuć skargę.

SSO Jarosław Tyrpa	SSO Małgorzata Łoboz	SSO Katarzyna Oleksiak

UZASADNIENIE

Skarżąca M. W. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 lutego 2007 roku w sprawie z powództwa J. S. przy interwencji ubocznej Gminy Miejskiej K. przeciwko M. W. i G. (...) o eksmisję (sygn. akt II Ca 1809/06), wskazując na odnalezienie przez nią dowodów i brak możliwości działania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 408 k.p.c. po upływie lat pięciu od uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub była nienależycie reprezentowana. Ponieważ zaskarżony wyrok uprawomocnił się w dniu 20 lutego 2007 roku dopuszczalna jest jedynie możliwość żądania wznowienia z powodu pozbawienia możliwości działania lub braku należytej reprezentacji. Upływ pięcioletniego terminu od daty prawomocności wyroku czyni bowiem niedopuszczalną skargę o wznowienie postępowania opartą na innej podstawie, w szczególności skargę opartą na wykryciu nowych faktów i dowodów (art. 403 § 2 k.p.c.).

Jak podkreśla się w orzecznictwie sądowym i nauce prawa skarga o wznowienie postępowania ma charakter nadzwyczajnego środka prawnego. Przepisy ją wprowadzające, zmierzając do wzruszenia prawomocnego orzeczenia poza tokiem instancji i zastąpienia wydanego orzeczenia nowym, muszą być wykładane ściśle, a wskazane przez

stronę podstawy poddane restrykcyjnej ocenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 r., IV CK 57/05, nie publ.). Zgodnie z art. 410 k.p.c., sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego trwale ugruntowany jest pogląd, że przesłanka do odrzucenia skargi o wznowienie postępowania zachodzi nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w skardze okoliczności wprawdzie dałyby się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, z dnia 5 listopada 2010 r., I CZ 107/10, z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09).

Skarżąca powołała się na tzw. nieważnościową podstawę wznowienia (art. 401 pkt 2 k.p.c.) wskazując na pozbawienie jej możliwości działania, „ustawkę sądową” lub „dobre oszustwo”. Co do podstawy wznowienia z powodu pozbawienia możliwości działania w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że przepis powyższy należy wyklądać w ten sposób, że strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy doszło do całkowitego pozbawienia jej możliwości obrony, a więc gdy znalazła się w takiej sytuacji, gdy nie tylko ograniczono lub utrudniono jej przedstawienie i popieranie swojego stanowiska w toczącym się postępowaniu, ale także, gdy było to wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego przez sąd lub inną stronę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r., II CR 331/74, OSNCP 1975, nr 5 poz. 84, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1968 r., I CR 432/667, OSNCP 1969, nr 7-8, poz. 137, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/00, OSNP 2001, Nr 4, poz. 133, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2007 r., V CZ 88/07, nie publ.). Taka sytuacja w sprawie nie zachodzi albowiem skarżąca uczestniczyła w postępowaniu zarówno przed Sądem pierwszej jak i drugiej instancji i miała możliwość składania wszelkich wniosków. To zaś, że jej twierdzenia i zarzuty nie zostały podzielone przez Sąd, nie oznacza, że została ona pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Możliwość obrony skarżąca miała, o czym świadczy to, że aktywnie w postępowaniu uczestniczyła. Niezadowolenie strony z rozstrzygnięcia i oddalenie jej wniosków dowodowych, jak również niepodzielenie przez Sąd podniesionych w toku postępowaniu zarzutów nie podpada pod przesłankę wznowienia z art. 401 pkt 2 k.p.c. Skarga o wznowienie postępowania nie jest bowiem środkiem zaskarżenia służącym kontroli prawomocnego rozstrzygnięcia, ale nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który przysługuje w przypadkach ściśle prawem przewidzianych.

Z tych też przyczyn skargę należało odrzucić na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

SSO Jarosław Tyrpa	SSO Małgorzata Łoboz	SSO Katarzyna Oleksiak			